

כולן היו שם: גרנות, איזרעאלוב, מונסה. הן ביימו ביחד מישיבטי־סמים. המארגנת היא אילנה לב, הטוענת שהאסירות מושפלות ומופלות לרעה

מישיבטי בבלא

אילנה לב (1972) כאילו ופלה מהירח

לי בגיחוך כיצד הגעתי לכלא לבושה במעיל־פרווה יקר. כולם הסתכלו בי כאילו נפלתי מהירח. לא ידעתי כלום על התנאים בבית־הסוהר וחשבתי שאוכל לנהל חיים רגילים במיסגרת הכלא. מוכן שזה לא היה כך, והעובדות טפחו על פני.

מישטר־החיים בכלא נועד להשפיל את האדם, ויש צורך בכוחות על־אנושיים, בהרבה ביטחון עצמי ובהרבה אמונה, כדי להחזיק מעמד. אדם צריך להאמין בעצמו וביכולת שלו ובשום אופן לא לאפשר להשפיל אותו. הוא צריך לדעת שהוא שווה משהו וכי אחרים לא יצליחו לשבור אותו.

אינני אומרת שאני טובה מאחרים בכלא, אבל אני באה מעולם שבו נוהגים לנסח דברים בסיגנון מסוים, נוהגים להתנהג בצורה מסוימת ולהתבטא בצורה מסוימת. עד היום לא למרתי להתבטא כפי שאסירות אחרות מתבטאות.

הגרוע מכל הוא שהסוהרות מת־כטאות בדיוק כאותו האופן: הן מש־תמשות בקללות ובמילים הלקוחות מבידי־השופכין. אין לי כוונה לפגוע בסוהרות, אבל הן צריכות לשמור על רמה תרבותית נאותה, אולם הן יורדות לרמת האסירות, גם מבחינת ההת־נהגות.

הדבר הגרוע ביותר בכלא הוא ההשפלה. זה מתמיה שבתי־סוהר מאשר רק הקצבה מסוימת של ספרים. כל ספר נבדק בקפידה עד שהוא מאושר. לפי הכללים חייב הספר להיות בלי כריכה עבה. היו לי סיפרי־חוק אנגליים יקרים מאוד שכריכתם נקרעה מהם והם לא נשמרו. ספרים נוספים הצלחתי להכניס רק בזכות העובדה שניהלתי בכלא חוג למישיבטי.

חיפוש על הגוף מהווה גם הוא השפלה איומה. גופו של אדם הוא דבר פרטי, ואיש אינו אוהב להציג את מערומיו בפומבי. בשרות־בתי־הסוהר מקובל לערוך חיפוש על גוף האסירות גם כשהן יוצאות או חוזרות מחפשה. הרגשה גרועה לא פחות היא כאשר הם

אלא בחירה לא נכונה של בן־הווג. הוא למעשה חרץ את גורלי. אנשים שמכירים אותי מקרוב יודים עים שדבר־שקר לא יוצא מפי ואני רחוקה מאוד מהתרמית שהעיתונות התאמצה כליכך להדביק לי. כינתיים אני מתמודדת עם החיים הקשים בכלא ושוקרת על עבודת־

יכול להסביר ולהבהיר אחת ולתמיד מהו הגבול ומהי בעצם עבירת־מירמה. רוב השופטים במדינת ישראל אינם יודעים להבחין בין עילה למישיבטי אור־חי לבין עבירת־מירמה. בחוק הפלילי כתוב במפורש שבמירמה צריכה להיות כוונה תחילה והיא נעשית בטענת־שקר, בטענת־שווא.

אילנה לב היא רמות יוצאת־דופן בקרב האסירות בכלא נווה־חירצה. אילנה, שהיתה עורכת־דין מצליחה בירושלים, שימשה נושא לכתבות רבות כאשר הסתככה בפלילים. היא הורשעה בקבלת דבר במירמה ונידונה לשנתיים מאסר בפועל. בתום שנה, כשנוכח שלישי מתקופת מאסרה, שוח־

אילנה לב החודש (בחופשה מהכלא) נכלא במעיל־פרווה

מחפשים בחפצים האישיים ובמיוחד כשהם פורצים לארונות האסירות, מוציאים מהם חפצים ומשליכים הכל על הריצפה ואף לא מנהלים רישום של החפצים שהוחרמו. גם לצנזורה שחלה על כל מיכתב נכנס אין כל הצדקה. מאד נפגעת מכך נכנס אין כל הצדקה. מאד נפגעת מכך שכל המיכתבים האישיים שלי נ־פתחו, בנייהם גם מיכתבים מילדי.

הפלייה לרעה

ישיבטיים מפלה לרעה את האי־סירות לעומת האסירים. האסי־רים (הגברים) רשאים לקנות אסימונים בקנטינה ולטלפן מטלפון ציבורי שנמצא בתחום בית־הסוהר. ואילו הנשים, שחלקן אמהות לילדים,

מה עושים השופטים? בהרבה מיקרים מרשיעים בעבירת־מירמה אדם שלא שילם חוב או שלא שילם תמורת שרות שהוא קיבל, אף שלאותו אדם לא היתה כל כוונה לרמות ועיקר בעייתו היתה שהוא לא יכול היה לעמוד בהתחייבותיו הכס־פיות.

וככל שהדבר נוגע לי — אני קורבן לנסיבות. ומה שגרם לי להיכנס לבית־הסוהר לא היה האופי השלילי שלי, אלא היותי נחות. עד היום מוכירים

מה עושים השופטים? בהרבה מיקרים מרשיעים בעבירת־מירמה אדם שלא שילם חוב או שלא שילם תמורת שרות שהוא קיבל, אף שלאותו אדם לא היתה כל כוונה לרמות ועיקר בעייתו היתה שהוא לא יכול היה לעמוד בהתחייבותיו הכס־פיות. וככל שהדבר נוגע לי — אני קורבן לנסיבות. ומה שגרם לי להיכנס לבית־הסוהר לא היה האופי השלילי שלי,

ררה. היא גם קיבלה חנינה. כעבור 10 שנים הורשעה שוב על פי סעיף מירמה ונשפטה לחמש שנות־מאסר. אילנה לא קושרת קשרים עם יתר האסירות בכלא. היא אריכה, מנומסת ומתנהגת עם כולן בצורה קורקטית. גם בשפת יסודיים היא פונה אל האסירות או הסוהרות בתואר „גברת“. כך פנתה גם אלי כשפגשתי אותה בראשונה ב־מירפאת־הכלא.

היא שמעה שאני עיתונאית ושאלה אם אני מוכנה לשמוע את טענותיה כלפי המישרה והמערכת המישיבטית בישראל. ואולי, כך אמרה, אפשר יהיה לשנות אי אילו עיוותים הקשורים במע־רכת זאת.

במשך תקופת שהותי בכלא התיי־דרנו. אילנה גרה בחרר מול חררי, ולרוב נפגשנו בארוחת־הבוקר בשעה 6. תמיד היינו לבד ליד השולחן. רוב ה־אסירות לא יוצאות לחדר־האוכל וממ־שיכות לישון עד ליציאתן לעבודה. בשעות אחר־הצהריים, כשלא התקיי־מו חוגים שבהם השתתפנו, נהגנו לש־כת בסוכה שבחצר הכלא ולנהל שיחות ארוכות. היא סיפרה לי על חייה ועל העוול שנעשה לה על־ידי המישרה והמערכת המישיבטית בישראל ובעיקר סיפרה על עבודת־הרוקטורט שהיא כותבת.

מספרת אילנה לב:

את זמני בכלא אני מנצלת לכת־בת עבודת־רוקטורט על הנושא: „גבר־לוח עבירות המירמה“. פניתי לנהגלת האוניברסיטה והם נתנו לי אישור. מרצה בכירה מהפקולטה למישיבטים בירושלים עוות לי להכין את עבודת־הרוקטורט, מספקת לי ספרים ומדריכה אותי.

בחרתי בנושא היות ואני נפגעת מכך באופן אישי. והנושא שבחרתי

ספיגורית תיקי ארביי המאהבת החליטה להתנקם

עדה־מומחה הרסה מונסה במיחודה היו דפנות כפולות

תובעת אביבה גרנות הבעל נסע לחאילנד